

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΑΝΡΙ ΛΑΒΕΝΓΙΑΝ

Η ΖΗΛΙΑΡΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ ('Ο κύριος : : : 40 ετών 'Η κυρία : : : 29 ετών

(Μπαίνουν στο θέατρο και κάθονται στο θεωρείο τους. Το έργο παιά έχει άογισο. Στη σκηνή ό βασίλισσ τρέ Κλαγέλ λέει στην υποκόμησσα ντι Μπρανς : «Έχετε εμπιστοσύνη σέ μένα, κυρία μου, καθώς στον πιστότερο φίλο σας...» κλπ. κλπ.

ΣΤΟ ΘΕΩΡΕΙΟ άριθμ. 9

Η ΚΥΡΙΑ. (πολύ ζωηρά).— Έπί τέλους τώρα μπορούμε νά μιλήσουμε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Όχι! Όχι! Μή, σέ παρακαλώ. Άς ακούσουμε τό έργο. Έχει άρχίσει παιά...

Η ΚΥΡΙΑ.— Δέ μπορώ ν' άκούσω τέτοια έλεεινά έργα...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Μά έσύ πρό όλίγου μου έλεγεσ ότι είνε άριστοέργημα.

Η ΚΥΡΙΑ.— Άπατάσαι. Άστα τώρα αυτά. Άποκρίσου μου σέ τοúτο που σέ ρωτώ. Θά διώξεις τήν κοπέλλα άπό τό σπίτι, νά ή έχι ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Όχι. Είμαι πολύ εύχαριστημένος άπό τή δουλειά της. Γι τί θέλεις νά τή διώξω ;

Η ΚΥΡΙΑ.— Πολύ καλά.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Έ ;

Η ΚΥΡΙΑ.— Τίποτα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τι ήθελες νά πής μ' αυτό ;

Η ΚΥΡΙΑ.— Μέ κατάλαβες.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Δέ σέ κατάλαβα καθόλου.

Η ΚΥΡΙΑ.— Μ' αυτό ήθελα νά σου πώ ότι ή Κλωτίλδη είνε έρωμένη σου, μάλιστα!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Η Κλωτίλδη ; ή υπηρέτρια σου ;

Η ΚΥΡΙΑ.— Η δική σου πρό παντός.

Νομίζεις πως δέν τάρμαθα έγώ ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Δέν είσαι σά καλά σου, μου φαίνεται. Κι' άπό που τό μαντεύεις αυτό ;

Η ΚΥΡΙΑ.— Δέν τό μαντεύω, τό έβρω.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Σέ γέλασαν... Σ' άπάτησαν...

Η ΚΥΡΙΑ.— Έσύ μ' άπάτησες...

Η ΚΥΡΙΑ.— Έσύ μ' άπάτησες... Μήν προσπαθείς νά μου τό κρύψεις... Είδα... είδα μέ τά μάτια μου...

ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ

Η ΥΠΟΚΟΜΗΣΣΑ ΝΤΕ ΜΠΡΑΝΣ.— Δοιπόν, Έδγάρδε, θά σού πώ τήν άλήθεια... Είμαι, ή παιά δυστυχισμένη γυναίκα του κόσμου !

Ο ΒΑΡΩΝΟΣ.— Μά τί συμβαίνει ;

ΣΤΟ ΘΕΩΡΕΙΟ άριθμ. 9

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τι είδες λοιπόν ;

Η ΚΥΡΙΑ.— Άπόψε... πρό όλίγου... στην άκρη του διαδρόμου, ένθ έκαινή έψαχνε κάτι νάβρη στο μεγάλο ντουλάπι... πάρασεσ σου κοντά της... και τή φίλησε...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Έγώ ;

Η ΚΥΡΙΑ.— Έ...στό στόμα !

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Αυτά τά παραμύθια θά τάχως ίση στον θύνο σου, χωρίς άλλο ! Περνοθα άπ' τό διάδρομο, είνε άλήθεια... Έχω δικαίωμα, νομίζω ! Άλλά...

Η ΚΥΡΙΑ.— Δέν είνε μόνο αυτό ! Τώρα θυμάμαι ένα σφοδρό πράματα... χίλια μικρά έπεισόδια... Ά, ναι !... Μόλις της κάνω καρμιά παρατήρηση, έσύ πάντα πηγαίνεις μέ τό μέρος της...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Είσαι τρελή ! Δέ μπορώ νά σ' άκούσω παιά. Άς προσέξουμε στο έργο... Αυτό θάνατι τό καλύτερο.

Η ΚΥΡΙΑ.— Άμ' τό άλλο πάλι : Κάθε μέρα σχεδόν βρίσκεις προσφάσεις και τή στέλνεις έξω. Γιατί έμεις αργεί τόσο πολύ! Σίγουρα πās και τή βλέπεις σέ κανένα κρυφό μέρος... Τι προστυχιά, θεά μου ! (Φωνές άπ' τό γειτονικό θεωρείο).— Σιωπή ! Σιωπή ! Σιςςςςς !

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Βλέπεις λοιπόν ; Μās άκουσαν κι' οι άλλοι... Θαυμάσια τά κατάφερες : Σόπα, σέ παρακαλώ. Στο σπίτι πέμου ότι θάλεις. Όχι έδώ... μπροστά σέ τόσον κόσμο... όχι... θά προκαλεσεσ κανένα σκάνδαλο !

ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ

Ο ΒΑΡΩΝΟΣ.— Κι' έπειτα... μήπως δέν υπάρχουν στή ζωή γλυκείες ώρες... θείες στιγμές όταν δυο ψυχές που αγαπιούνται...

Η ΥΠΟΚΟΜΗΣΣΑ.— ...Δά σμίγουνε ποτέ! (Πυκνά χειροκροτήματα).

ΣΤΟ ΘΕΩΡΕΙΟ άριθμ. 9

Η ΚΥΡΙΑ.— Η μικρή αυτή πρέπει να φύγη άπό τό σπίτι. Άπόψε κι' όλας θά σού τήν συγυρίσω έγώ για καλά...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. (μέ προσποιητή άταρξία).—

Είσαι νόστημη άλήθεια, μικρούλα μου... Πάντα μου εγαίνεις μπροστά στους έρωτές μου.

Η ΚΥΡΙΑ.— Έννοια σου ! Θά σού δείξω έγώ... Περιμένα λίγο...

Άλλά όλα αυτά γίνονται άπ' τή στραβοκεφαλιά μου...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τότε μήν παρκατονίσαι.

Η ΚΥΡΙΑ.— Περκατονίμαι και πολύ μάλιστα. Γιατί δέν πίστευα ποτέ πως θά κατέβαινες τόσο χαμηλά ! Μ' άπάτησεσ παιά... χωρίς άλλο... και μ' άλλες... ποιός έβρες ποιός !...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ποτέ ! Ποιός σού τό είπε αυτό !

Η ΚΥΡΙΑ.— Τελοσπάντων άς άφήσουμε τώρα τά παραμύθια. Έχουμε τό ζήτημα της υπηρετρίας επί του παρόντος. Άκούς εκεί μέ μία υπηρέτρια !... Μιά τιποτένια !...

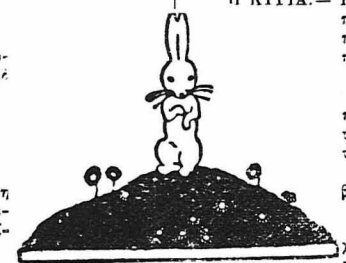
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Μου παράγγειες παιά, τό κατάλαβες ; Η Κλωτίλδη δέν είνε έρωμένη μου...

Η ΚΥΡΙΑ.— Δέσ ψέματα !

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Η Κλωτίλδη, σού είπα, δέν είνε φίλη μου. Μπορούσ νά τήν κατακτήσω έν ήθελα. Μά δέν θέλγω. Όστόσο δέ μπορείς ν' άρνηθής πως

- Τήν φίλησε !..

είνε πολύ όμορφη, πολύ ανώτερη από τόσες κυρίες της άριστοκρατίας που περνούν για καλλονές. Την πρώτη φορά που την είδαμε, τρίψαμε τα μάτια μας από την έκπληξη. Κι' έσυ μάλλον θέλησες να την πάρουμε, μ' όσο μισό κι' αν ζητούσε. Έγώ όμως είχα αντίθετη γνώμη... Σου είπα : «Φυλάξου... για να μην τάχης ύστερα μαζί μου... θ' άκούσες πολλά άργότερα... Οι άνθρωποι είναι τόσον κακοί !» Θυμάσαι τι μου απάντησες τότε ; «Μά κυττάω λιγάκι στον καθρέφτη... σκέψου την ηλικία σου... Νομίζεις πως είσαι ακόμα γοητευτικός και ολόκληρος ;» Κι' έπειτα τάχου άνοιγτα τα μάτια μου ακόμα... Άλλως δε όταν έχει κανένας ύπημέτρια μιά όμορφη νέα, μένει πάντα ευχαριστημένος από τη δουλειά της. Φαίνεται πως δέν την κρατούν στα σπτήια πουλόν καιρό για τη μεγάλη της όμορφιά. Σήμερα όμως είχε τύχη κι' έπεσε στα χέρια τα δικά μας που δέν είμαστε στενοχώρητοι σαν τους άλλους. Πρέπει να την πάρουμε.» Δέ μου τάπες έτσι : «Έματα ;

ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ

Ο ΒΑΡΩΝΟΣ.— Όχι, δέν είνε αλήθεια!... Δέν άγάπησα ποτέ άλλη γυναίκα από σάς !

Η ΓΥΟΚΟΜΗΣΣΑ, (χαμηλόφωνα).— Έργεται ό άντρας μου !

Ο ΓΥΟΚΟΜΗΣ, (μπαινοντας, προς το βαρώνο).— Άγαπήτέ μου φίλε ! Πάντα πιστέ και πάντα πρόθυμο... κλπ. κλπ. (Γελού).

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΕΙΟ άριθμ. 9

Η ΚΥΡΙΑ.— Αυτό τό έργο είνε πολύ βαρετό. Πάμε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Όχι. Θά μείνουμε ως τό τέλος. Πλήρωσα τόσα για τό θέατροί.

Η ΚΥΡΙΑ.— Θάλω να κλάψω, θάλω να κλάψω... Φοβάμαι όμως μή με δοούν.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τι έπάρθες πάλι ; τι είνε αυτά ;

Η ΚΥΡΙΑ.— Όντε θά τή διώξουμε αύριο τό πρωτό, δέν είνε έτσι ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ, (ό οποίος άρχίζει να θυμώηη).— Ναί.

Η ΚΥΡΙΑ.— Κι θά πάρουμε άλλη ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ναί.

Η ΚΥΡΙΑ.— Άσχμη, αυτή τη φορά !

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Βλοσυροκομμένη !

Η ΚΥΡΙΑ.— Γργά !

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Μιά παραμάνα που να ρουφά ταμπάκο ! Αλλά αυτά δέ σ' ώφελουν καθόλου, σέ προσεδοπιώ χι' αυτό...

Απ' τη στιγμή που άρχισα να κυνηγώ δουλικά, όπως λέε, τελείωσε... τίποτα δέν μπορεί να μέ κρατήσει... Σωστά τέρατα να πάρως... έγω θα τους ριχτώ άμέσως...

Η ΚΥΡΙΑ.— Αστειόσσα βάρια...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Δέν αστειόσμαι καθόλου. Είμαι σοβαρός. Απαιτείς να διώξω την Κλωτίλδη. Θά τη διώξω. Αυτό όμως που μου ζήτεις είνε ανόητο.

Η ΚΥΡΙΑ.— Γιατί ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Αν φανταξείσαι πως ή Κλωτίλδη είνε έρωμένη μου, θά κάρως καλά να την κρατήσης.

Η ΚΥΡΙΑ.— Ό !

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Γιατί τώρα τουλάχιστον μάς κρατείς στα χέρια σου... μπορείς να μάς επισηρής...

Η ΚΥΡΙΑ.— Σέ παρακαλώ...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ένω αν τη διώξω... μένει έλευθέρη... και μπορώ να τη βλέπω στην πόλη... να της πάρω ένα σπίτι έδώ κοντά... ή να της πληρώσω ξενοδοχείο...

Η ΚΥΡΙΑ.— Αλβάρτε !

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— ...άλογα...

Η ΚΥΡΙΑ.— Είσαι κικρός !

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Διαμάντια... ότι θέλεις... Διόψ την λοιπόν άφού τό ήθε...

Η ΚΥΡΙΑ.— Λοιπόν, όχι ! Την κρατώ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Την κρατάς εσύ, αλλά δέν τη θέλω έγω τώρα ! Γιατί αν μείνη, θά τάχουμε άσχημα, κι' αυτή ή δυστυχισμένη κι' έγω ! Δέ θά μπορώ πεία να της μιλήσω, να την κυττάω, να της ζητήσω ζεστό νερό...

Η ΚΥΡΙΑ.— Τι άλλο δείχνουν όλα αυτά παρά ότι είνε φίλη σου...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Λοιπόν ναί, είνε ! Μιά φορά τόχω άγωνίζομαι να σου τό πάρω στο κεφάλι.

Η ΚΥΡΙΑ.— Δέξέ φέματα !

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τά ίδια μούλεγεσ και πρό όλίγου, όταν άκρίδις ύποστηρίζα τό αντίθετο.

Η ΚΥΡΙΑ.— Α, άρχίζω πεία να μην καταλαβαίνω τίποτα ! Θα μέ κάρως νευροαινετική, θά μέ σκοτώσης. Μά είλα λοιπόν, πάς μου... Δέ σάς είχα βεί καθάρα... Τή φίλησας ; Ναί ή όχι !

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τι θέλεις τώρα να σου απαντήσω !

Η ΚΥΡΙΑ.— Την αλήθεια, όποια κι' αν είνε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Έ, λοιπον τη φίλησα !

Η ΚΥΡΙΑ.— Α, έλέπετε !

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Στάσου !... Τή φίλησα όμως... επίτηδες ! Κατάλαβίνας ; Είχα παρατηρήσει ότι με ύποπευόσουν... ότι με παραφύλαγες... Αυτό με πλήγωσε κατάκαρδα, μέ πρόσβλε... Γι' αυτό θέλησα να

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ο ληθαργικός ύπλος που είχε χρόνια να έμφανισθή στην Εύρώπη, έλασφινκε πάλι τώρα τελευταία.

— Σε τρείς μήνες μόνο στη Γαλλία έσημειώθησαν πέντε κρούσματα της επιδημίας αυτής, έναντίον της οποίας είναι άνίσχυρη ή σημερινή έπιστήμη.

— Ός γνωστόν οί προσβαλόμενοι από την επιδημία αυτή κοιμόνται βαθειά επί έτη !

— Μια νέα στο Γανελύ της Γαλλίας κοιμήθηκε τό Μάιο του 1883 και έξύπνησε τον Απρίλιο του 1887.

— Μιά άλλη Γαλλίδα, ή Μαργαρίτα Μπουαγιανβιλ από τό Όρνύ, κοιμήθηκε στα 1883 και έξύπνησε στα 1886.

— Στη Λιβερπούλη, τέλος, ένας Ρώσος ναυτικός κοιμήθηκε τον Ιούλιο του 1886 και έξύπνησε τον Αύγουστο του 1887.

— Οί πρωτοτυπώτεροι αγώνες γίνονταν σήμερα στη Δανία.

— Οί Δανοί ώργάνωσαν τελευταία αγώνες δρόμου... γουρουνιών.

— Οί αγώνες αυτοί είχαν τόσο μεγάλη έπιτυχία, ώστε έκαμαν και είδικόν... γουρουνόδρομον, διά τό έρχόμενον δε έτος σκέπτονται να προκηρξούν διεθνείς αγώνες με Γκράν Πρι... γουρουνιών !

— Πέρισσο, όπως θα θυμούνται ίσως οι αναγινώσται μας, έγιναν στο Βελγιο αγώνες δρόμου μεταξύ κελνερινιών, κοριτσιών, δηλαδή, που σερβίζουν στις μάχες.

— Πρό όλίγων ημερών έγιναν παρόμοιοι αγώνες στο Νανον της Γαλλίας μεταξύ γαρσοφιών των ΰθοπολεσιών, άνδρών έννοείται.

— Στους αγώνες αυτούς έλαβαν μέρος καιμιά πενήνταριά γαρσόνια.

— Έπρόκειτο να διασχίσουν τους πείο πολυσυχνάστους δρόμους, σέ μήκος ενός χιλιόμετρου, κρατώντας στα χέρια τους ένα δίσκο με τεσσαρά ποτήρια μπύρας.

— Νικητής λοιπόν άνεδείχθη καιποιος όνομαζόμενος Πωλ Μπακόρ, ό οποίος διέτρξε τό χιλιόμετρον αυτό σέ 3 πρώτα λεπτά και 59 δευτέρα, χωρίς να του χυθή ούτε μια σταγόνα μπύρας έξω άπ' τα ποτήρια.

— Υπάρχουν, λοιπόν, ακόμη σκλάβοι στί ν κόσμο : Αυτό ύποδεικνύουν, τουλιχίτον, δύο τελευταία γεγονότα.

— Η Άγγλία ύπέγραψε πριν από λίγες μέρες συνθήκη με τους βασιλείς Λόν Χεδζάς και Λόν Νέδς, ένας από τους όρους της οποίας είνε, ότι οί Άγγλικές όρχές έχουν τό δικαίωμα να χαρίζουν την έλευθερία σε κάθε σκλάβο που θα δραστηεύ από τα δυο αυτά Άραβικά βασίλεια και θα ζητή την προστασία των Άγγλικών Προξενιών όρχών.

— Εκτός αυτού ή Άγγλική Κυβέρνηση έδημοσίεψε νόμο διά του όποιου την πρώτην του έρχόμενου Ιανουαριου θα χαριση την έλευθερία σε 300.000 μαύρους σκλάβους, που βρίσκονται στο Άγγλικό προτεκτοράτο της Σιέρα - Λεόνε στην Άνατολική Άφρική.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

σού όμως ένα μπιτμα σκληρό... και τη στιγμή που μάς έφερωσ με τα μάτια... της τόθωσα...

Η ΚΥΡΙΑ.— Ό !

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Δέν με παρεξήγησε όμως...

Η ΚΥΡΙΑ.— Τι νάδωκε τάχα με τό νού της ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Έννοια σου. Απολύτως τίποτα...

Η ΚΥΡΙΑ.— Δέξ ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Είμαι έέλιος, γιατί τό συμβέβασα τό πράμα.

Η ΚΥΡΙΑ.— Πώς ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Όστερα από πέντε λεπτά την πήρα κατά μέρος...

Η ΚΥΡΙΑ.— Λοιπόν ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— ...και της είπα : «Συχώρεσέ με, Κλωτίλδη, για κείνο που συνέβη πρό όλίγου, μέσα στη σκιά, στην άκρη του διαδρόμου... νόμιζα πως ήταν ή κυρία».

Η ΚΥΡΙΑ.— Και τι σου απάντησε αυτή ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τό είχα μαντέψει μόνη μου, κύριε.

ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ

Ο ΓΥΟΚΟΜΗΣ.— Με συγγνώμεις λοιπόν : Είνε αλήθεια ότι θά έσχήσας πεία όσα σούκανα :

Η ΓΥΟΚΟΜΗΣΣΑ.— Ναί, από δω και πέρα θά ζούμε άγαπημένιοι σαν τρυφόνια...

Αλλά, κειροκοπήματα. Τέλος της πρόσεως.

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΕΙΟ άριθμ. 9

Η ΚΥΡΙΑ.— Άγαπημένο μου... Πόσο είσαι κικρός !... Πόσο είσαι εύγενής !... Πόσο σ' αγαπώ !... Να μείνη ή Κλωτίλδη !... Ναί, να μείνη !...

Έρρ. Λαβεντάς

— Τι νάβαλε τάχα με τό νού της ;

